

Светлана Прерадовић

ПРИНЦ НЕЋКО

илустровао
Немања Ристић

Нееееећу!

мала лагуна

Дечак из **улаза 65** из зграде код паркића волео је да ређа фигурице суперхероја на прозору, слаже лево коцкице и **сваког дана у исто време**, када се врати из обданишта, на платоу испред зграде ради једно те исто.

Тапа!
Тапа!
Тапа!
Тапа!
Тапа!
Тапа!

То његово
туп, туп, туп
није сметало ни комшиници са
првог спрата јер је знала да је
ДОБАР ДЕЧАК.

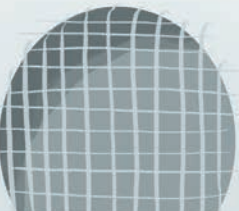
Али **сметало** јој је што је он
највише волео једну **реч**:

Нееееећу!

Његово **нећу** било је понекад толико **гласно** да се чуло боље од **сирена** аутомобила, **лајања** паса и **жамора** у оближњем кафићу.

Нееееетћу!

Ипак, дечакову омиљену реч најбоље су знали мама и тата. „Обуци јакну, молим те, хладно је“, говорила је мама. „Нећу!“, одговарао је љутито дечак. „Хоћеш да ми правиш друштво у самопослузи?“, питао је тата. „Нећу!“, гласио је одсечан одговор.

„Утишај мало, молим те,
смета ми док учим“,

довикивала је из собе његова сестра
Ива, три године старија од њега.

„Нееееећу!“ ,викао је још
гласније дечак и урадио супротно.

